

веб-сайт українською мовою, а також проводиться робота над англomовним варіантом. Проводиться ініціативне інформування, виставки документів, лекції, екскурсії для ознайомлення користувачів, впроваджуються комп'ютерні технології в роботі з архівними документами.

Список використаних джерел:

1. Історія архівної справи на Миколаївщині [Електронний ресурс] - Режим доступу - <http://mk.archives.gov.ua/aboutus/historyarhspavmyk.html>. – Назва з екрана.
2. Калакура, Я. Архівознавство: підручник для студентів вищих навчальних закладів України / Я. Калакура, В. Ляхоцький; редкол.: Я.Калакура (гол. ред.) та ін. - К., 1998. - 316 с.
3. Левченко, Л. Л. Державний архів Миколаївської області : путівник / відповід. ред. Л. Л. Левченко. — Миколаїв : Іліон, 2014. — 1144 с.
4. Людковський, М. З історії архівного будівництва на Миколаївщині / М. Людковський, М. Степаненко // Архіви України. - 1968. - № 3. - С. 31-32.

Федорчук А.В., студент факультету фізичного виховання та мистецтв Комунального закладу «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»;

Науковий керівник: Нікуленко С.І., кандидат мистецтвознавства, доцент, завідувач кафедри культурологічних дисциплін та образотворчого мистецтва Комунального закладу «Харківська гуманітарно-педагогічна академія», м. Харків

КІТЧ В СУЧАСНІЙ КУЛЬТУРІ – ШЛЯХ ДО ПРІРВИ

Сьогодні, коли усе прийнятно та все можливо, нажаль, не завжди спрацьовують закони доброго смаку, украй важливим для розуміння небажаних впливів, що до вибудови іміджу людини – є висвітлення феномену сучасного культурного життя – кітч.

В сучасному динамічному світі, де майже всі культурні досягнення зазнають суттєвих змін під впливом новітніх технологій та ультрамодних тенденцій, що впливають не лише на створення предметів повсякденного вжитку, а й на світогляд людей – на формування системи оцінювання культурних явищ та стандартів. Саме з цих причин, умови розвитку ексклюзивності та неповторності набувають особливого значення питання

індивідуального стилю, що безпосередньо пов'язаний з проблемами стилістичної характеристики особистості, тобто її іміджем та його складовими.

Це перш за все – костюм, який є феноменологічним і символічним явищем. Він у своєму історичному розвитку завжди виконує функцію трансляції інформації про власника й, як правило, виявляє культурний рівень, захоплення, смаки та вподобання, характер та індивідуалістичні риси окремої особи. У даному контексті має сенс не погодитись із відомим висловом: «зустрічають за одягом, та проводжують за розумом», бо саме костюм і є втіленням розуму людини, яка повинна виглядати адекватно умовам (привід, оточення, вікові та статеві особливості).

Саме таке вміння є суттю того, що сьогодні складає зміст поняття «імідж», є його передумовою та наслідком водночас. Тому першочерговим завданням даної нашої дослідження є висвітлення базових категорій, без розуміння яких неможливо усвідомити суть модних надбань і актуальних тенденцій розвитку сучасних стилів, а саме: «імідж» – це образ, що формується цілеспрямовано. У цілому, його створення відбувається в кількох напрямках: фізичний імідж (формується станом здоров'я, одягом, зачіскою, макіяжем); психологічний (характером, темпераментом, внутрішнім світом); соціальний (визначається роллю у суспільстві, поведінкою та комунікативними здібностями).

Перший із напрямків ще визначають як «візуальний імідж» або «імідж зовнішності», де костюму відведено провідну роль; поняття «костюм» увійшло в обіг у II половині XVII сторіччя разом із появою спеціального жіночого вбрання для поїздок верхи, що називали *costume*. У буквальному перекладі з латини *costume* — звичай, тобто костюмом стали вважати певні предмети одягу, взуття, головні убори, аксесуари (прикраси, пояси, віяло, рукавички, муфти, сумочки тощо).

Костюм є важливим здобутком культури, що виконує естетичну, захисну та комунікаційну функції. Тобто вказує на стать, вік людини, рід занять, професію, положення в суспільстві та соціальний статус, належність до певного субкультурного угруповання (хіппі, рокери, байкери, готи та інші); мода — характеризує швидкоплинні зовнішні ознаки побутових предметів, мистецьких творів і смаків. У вузькому сенсі, модою називають зміну форм і зразків одягу, що відбувається на протязі порівняно коротких проміжків часу.

Особливістю сучасної моди є невинне зростання ролі стилю у трансформації зовнішнього й внутрішнього світу особистості. Цю тенденцію передбачила неперевершена Габріель Шанель: «Мода минає – стиль залишається».

Проте, центральним у історії та теорії моди є поняття, що розповсюджується також й на інші види людської діяльності, перетворюючись в одну зі найважливіших категорій культури у загалі – стиль.

Стиль — у загальному значенні, це сукупність характерних рис, особливостей, завдяки яким категорія «стиль» у мистецтві виявляє власну універсальність у декількох сенсах:

1. У широкому розумінні, «стиль доби» — означає сукупність ознак, притаманних для певного часу. У синонімічному значенні - «історичний стиль», або «великий стиль», формуються в соціально-естетичному контексті, у межах якого відбувається зародження — розвиток — і занепад стилю, що підпорядковував геть усі види мистецтва (архітектуру, живопис, скульптуру, графіку, декоративно-ужиткове мистецтво, літературу, музику, хореографію, театральне мистецтво). Наприклад, історичні стилі — античний, готичний, бароко, модерн.

2. Уживається на рівні усвідомлення національної своєрідності художнього життя окремої країни чи регіону: голландський, англійський, український стиль; європейський, орієнтальний стиль (загальна назва для характеристики культур країн Далекого Сходу — Японії, Китаю, В'єтнаму тощо).

3. У вузькому значенні — стиль, як комплекс виражальних засобів і прийомів, що визначають особливості художніх напрямів та течій в окремих галузях мистецтва (класичний, романтичний, фольклорний), або як метод створення образу (мінімалістичних, еkleктичний, вінтажний). Наприклад, класичний костюм може бути створений у мінімалістичному чи вінтажному стилі (у даному разі «стиль» вживається в сенсі — «метод»).

4. Сукупність зовнішніх ознак, властивих окремим особистостям, які можна розглядати на двох рівнях: — як індивідуальну манеру митця (стиль Діор, стиль Шанель або Гальяно тощо); — або як власний стиль людини.

Але пошук нових форм може призвести до заперечливих рішень, що руйнують стиль. Так з'являється еkleктизм, який поєднує окремі виразні елементи, ігнорує закони гармонії, прагне привернути увагу оточення за будь-яку ціну, що сприяло виникненню «кітчевої естетики».

Кітч — термін для означення низькоякісної речі масової культури, сучасного псевдомистецтва, творів, яким бракує смаку. Вважають, що це слово виникло у Німеччині в місті Мюнхен, де наприкінці XIX сторіччя вирували дешеві мистецькі базари. Там можна було придбати нашвидкуруч виготовлені речі, підробки, що відзначалися сентиментальністю та вульгарністю.

Кітч, як термін й як явище в мистецтві успадкувало XX сторіччя. А наприкінці 1970-80х років, із поширенням промислового виробництва, набув глобальних масштабів. На розповсюдження низько естетичних смаків значний вплив відіграло прагнення до самоствердження молоді.

Кітчеві або «халтурні» витвори зроблені за художніми штампами, Сутність явища «Кітч» ще у 1939 році охарактеризував американський арт-критик Клемент Грінберг, зазначаючи, що кітч — це фальшивий досвід і фальшиві почуття

Кітч змінюється разом із стилем, що панує, але зберігає своє прагнення до надмірності, провокаційності та еkleктичності.

Кітчеві витвори строкаті, низькоякісні, розраховані на невибагливих, малокультурних користувачів, експлуатують еротичну, зовнішню привабливість дітей чи тварин, квітів, фантастику, сумнівні сюжети та ідеї.

Через те, що публічні люди часто стають еталонами для молоді, яка швидко підхоплює новинки шаленої моди. Значну роль у поширенні кітчу відіграють зірки естради, кіно та модної індустрії, що свідомо намагаються привернути увагу та шокувати публіку. Яскравим прикладом є: італійська журналістка, редакторка і стиліст Анна П'яджи, визнана у світі моди «іконою» кітчу; екстравагантні модельєри – Джон Гальяно, Поль Готье, Вів'єн Вествуд.

Кітчевий світогляд, набув нових якісних ознак у так званих мікро стилях: еротичний стиль, стиль вамп, треш, стиль Тедді-гелз, стиль Готична Лоліта тощо.

Таким чином, вміння за допомогою зовнішніх і внутрішніх ресурсів свідомо формувати власний імідж, здатний протистояти китчевій навалі, матиме змогу не лише гармонійно розвиватися, а й прищеплювати оточуючим естетичні смаки та програмувати емоційно-психологічну реакцію на певні явища та речі.

Список використаних джерел:

1. Андреева И.А. Мода и культура одежды /И.А. Андреева.–М. : Знание, 1987.– 63 с.
2. Балдано И.Ц. Мода XX века: энциклопедия. –М. : «Олма-Пресс», 2002. – 399 с.
3. Килошенко М.И. Психология моды: Учеб. Пособие для вузов/ М.И. Килошенко. – 2-е изд., испр. – М. : Издательство Оникс, 2006. – 320 с.

Філіпп'єв М.Г.,

магістрант факультету журналістики та міжнародних відносин Київського університету культури;

Науковий консультант: Чеботаєва О.М., кандидат історичних наук, доцент,
м. Миколаїв

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ КОНЦЕПТУ КУЛЬТУРИ ТА ЇЇ ЗНАКОВО-СИМВОЛІЧНИЙ ПРОЯВ

Культура – це один із найцінніших здобутків соціуму, що має глибокий вплив на всі його процеси. Соціум є підґрунтям для розвитку освіти та культури кожної людини, джерелом її сили та розуму.